

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/229/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1104898582
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1104898582.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v spore žalobcu: U., V.. V..R..J., Z. so sídlom M. X, XXX XX Z., E.: XX XXX XXX, proti žalovanej: V.H. R. C. X. D. V. R., Š.J. X, XXX XX M., o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04. júna 2018 č. k. 17C/70/2004-354 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa pôvodný žalobca G..V..E.. - D. L..V.. so sídlom ul. A.L. XXX, W. S. N., IČO: XX XXX XXX domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.947.300,00 Sk s príslušenstvom (131.026,36 eur) titulom náhrady škody podľa Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, skutkovo odôvodnenú tým, že dňa 09.10.1998 v exekučnom konaní proti povinnej Slovenskej republike nadobudol 100 akcií obchodnej spoločnosti N., L..V.. Akcie nadobudol v exekučnom konaní podľa neho v súlade s platným právom a ako vlastník zapísaný v Stredisku cenných papierov SR Bratislava a.s. (ďalej v texte SCP SR) vykonával svoje akcionárske práva tým, že sa dňa 26.11.1998 zúčastnil mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti N. L..V.. M.. Rozhodnutím Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998, č. j. 043/1998/SAN bolo uložené SCP SR, aby do troch dní odo dňa doručenia rozhodnutie uviedlo do pôvodného stavu, t. j. do stavu pred 09.10.1998 evidenciu účtu majiteľa Ministerstvo hospodárstva SR ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N. L..V.. M., ako aj evidenciu registra emitenta. SCP SR realizovalo rozhodnutie a akcie žalobcu odpísalo z jeho účtu. Tento postup označil za nezákonný, pretože došlo k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva, keďže bol protizákonne zbavený majetku. Rozhodnutie Ministerstva financií SR bolo podľa neho v rozpore s § 61 zákona č. 233/1995 Z.z., podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní je vylúčené. Námietky povinného v exekučnom konaní - Slovenskej republiky, boli okresným súdom zamietnuté ako nedôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznal správnosť a oprávnenosť exekúcie, keď uznesením sp. zn. M Cdo 2/99 zo dňa 28.02.2001 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora. Následne exekútorke bolo súdom udelené poverenie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Poverenie exekútorky podieľať sa na právach akcionára trvalo do vykonania exekúcie predajom akcií. Exekútorke po tomto úkone vrátila dňa 29.10.1998 Okresnému súdu Vranov nad Topľou ním vydané poverenie na vykonanie exekúcie a tým sa exekučné konanie skončilo. Akcie mu neboli vrátené. Bola podaná žaloba na preskúmanie rozhodnutia Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998, ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel a napadnuté rozhodnutie rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28.05.2002 zrušil. Z tohto rozhodnutia podľa neho vyplýva, že platí pôvodný

stav platný do 09.10.1998, t.j. že žalobca nikdy neprestal byť akcionárom spoločnosti N. L.V. M.. Na riadnom valnom zhromaždení konanom v máji 2002 bolo schválené vyplatenie riadnych dividend za rok 2001 v sume 75.000.000,- Sk. Podľa jeho informácií dividendy boli vyplatené, ale žalobca ako akcionár bol opomenutý a tým mu vznikla škoda. Na jednu akciu pri výške prijatých riadnych dividend pripadlo 39.473,- Sk, čo u neho predstavuje škodu vo výške 3.947.300,- Sk. Rozhodnutie Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998 č.k. 043/1998/SAN považoval za nezákonné, keď bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28.05.2002 zrušené. Žaloba dňa 09.08.2002 podal návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalovaný však na návrh žalobcu nereagoval.

2. Vychádzal z vyjadrenia žalovaného k žalobe, že rozhodnutie Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998 bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.05.2002 sp. zn. 4SŽ 143/01 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, pretože súd nemal k dispozícii správny spis. Za daného stavu teda nemožno podľa neho hovoriť, že by zrušené rozhodnutie bolo nezákonné, čo je jednou z podmienok vyvodzovania zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. Práve naopak rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ 143/01 zo dňa 28.05.2002 ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.09.2003 sp. zn. M-SŽdov, ktorým bolo odmietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, považoval za nezákonné, i keď na ich platnosti nemožno nič meniť. Najvyšší súd podľa neho ignoroval § 247 ods. 2 O.s.p., nakoľko v konkrétnom prípade najvyšší súd zrušil rozhodnutie vydané v prvom stupni, voči ktorému bol prípustný opravný prostriedok, ktorý však nebol podaný. Postup podľa § 247 O.s.p. a nasl. vyžaduje, aby išlo o právoplatné rozhodnutie, voči ktorému boli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky. Mal za to, že ak by najvyšší súd rešpektoval zákon, musel rozhodnúť tak, ako to urobil v iných prípadoch týkajúcich sa rozhodnutia MF SR zo dňa 09.12.1998, ktorými bolo konanie o žalobách zastavené práve z dôvodu § 247 ods. 2 O.s.p. Jednalo sa tak napr. v konaní sp. zn. 4SŽ 20/99, 6SŽ 21/99, 6SŽ 23/99, 6SŽ 26/99. Tvrdil, že spoločnosť G.V.E. - D. L.V., ktorému boli na účet pripísané akcie N. L.V. v počte 100 ks, nebola účastníkom konania, v ktorom MF SR vydalo rozhodnutie č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998. V danom prípade išlo o konanie podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch. Vyjadril názor, že Ministerstvo financií SR konalo v súlade s ustanoveniami zákona č. 600/1992 Zb. a bolo oprávnené vykonať dozor nad činnosťou Strediska cenných papierov a.s. a uložiť mu povinnosť odstrániť nedostatky v súvislosti s vykonaním záznamov v evidenciách v konkrétnom prípade. Uložením opatrenia Stredisku cenných papierov a.s. na odstránenie nedostatkov, ktorých sa dopustilo v konkrétnom prípade, ministerstvo nerozhodovalo o vlastníckych vzťahoch k akciám. Rozhodnutie ministra financií zo dňa 09.12.1998, ktorým bolo Stredisku cenných papierov uložené odstrániť nedostatky zistené pri výkone štátneho dozoru podľa zákona č. 600/1992 Zb., nebolo podľa neho potrebné žalobcovi (G.V.E. - D. L.V.) doručovať, keď v danom prípade išlo o výkon štátneho dozoru - kontrolnú činnosť ministerstva voči jednému zo subjektov, ktorý podľa zákona č. 600/1992 Zb. podlieha takémuto dozoru. Dôvodil, že zákon č. 600/1992 Zb. neurčuje, že by účastníkom kontroly boli aj tretie osoby. V rámci kontroly, štátneho dozoru sa o právach tretích osôb ani nerozhoduje. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb. oprávnenými subjektmi v zodpovednostnom pomere vzniknutom z nezákonného rozhodnutia alebo z nesprávneho úradného postupu sú tí, ktorí boli účastníkmi konania. Konštatoval, že žalobca nebol účastníkom konania, v ktorom bolo vydané napádané rozhodnutie Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN a teda nie je osobou oprávnenou domáhať sa náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.

3. Žalobca v priebehu konania na pojednávaní dňa 21.02.2005 rozšíril dôvody zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu i o nesprávny úradný postup Ministerstva financií SR podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., keď ministerstvo financií s ním nekonalo ako s účastníkom správneho konania, hoci konať malo. Žalobca uviedol, že požiadal ministerstvo financií o priznanie účastníka správneho konania listami zo dňa 20.12.1998, zo dňa 17.09.1999 a zo dňa 04.02.2005. Ministerstvo ako správny orgán o jeho žiadostiach nerozhodol. Podľa žalobcu je nespochybniteľné, že preukázal a splnil všetky zákonom požadované podmienky pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., preukázal nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť.

4. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 17C 70/04-144 zo dňa 18.04.2005 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písmeno c) Občianskeho súdneho poriadku do právoplatného skončenia veci vedenej pred Ústavným súdom Slovenskej republiky ohľadne určenia, že žalobca je účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané zrušené nezákonné rozhodnutie, majúc za to, že otázka, či žalobca bol, má byť resp. je účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané zrušené rozhodnutie Ministerstva financií SR, je otázkou predbežnou, ktorou sa bude súd zaoberať v nadväznosti

na splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom tak, ako sa už zaoberal v obdobných veciach s totožným predmetom konania o náhradu škody odvolací Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 9Co 185/04, tunajší súd v konaní sp. zn. 17C/67/04 a najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o preskúmanie rozhodnutia sp. zn. 4SŽ 20/99, publikovanom pod č. R 59/2000. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co 172/05-168 zo dňa 30. septembra 2005, dňa 31.10.2005.

5. Žalobca v čase s obchodným menom P. L..V.. v likvidácii podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.05.2007 navrhol, aby podľa § 92 ods. 2 O. s. p. pripustil, aby na miesto doterajšieho žalobcu vstúpil ako žalobca obchodná spoločnosť U., V.. V.R..J.. Z., nakoľko pôvodný žalobca na túto spoločnosť pohľadávku uplatňovanú v prejednávanej veci postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 15.03.2007.

6. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 17C/70/2004-198 zo dňa 06.07.2009 podľa § 92 ods. 2 O.s.p. pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu tak, že z konania vystúpila spoločnosť P. L..V.. v likvidácii a na jej miesto vstúpil ako žalobca spoločnosť U., V.. V. R..J..

7. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 17C/70/2004-288 zo dňa 02.03.2015 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písmeno c) O.s.p. do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/112/2002, keďže konanie, v ktorom sa riešila otázka vlastníckeho práva žalobcu k predmetným akciám, z ktorých žalobca odvodzuje svoj nárok na zaplatenie dividendy t.j. konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 28Cb/112/2002 je právoplatne skončené, keď súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 28Cb/112/2002-1152 zo dňa 07.11.2012 tak, že žalobu žalobcu Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s. ako správca konkurznej podstaty úpadcu P. L..V.. v konkurze proti žalovanému N., L..V.. o zápis zmien v zozname akcionárov a to 100ks kmeňových akcií zamietol. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 28Cb/112/2002-1152 zo dňa 07.11.2012 nadobudol právoplatnosť v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Obo/13/2012-1215 zo dňa 28.11.2014 dňa 03.02.2015.

8. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 17C/70/2004-299 zo dňa 12.06.2015 tak, že žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, pretože žalobcovi sa nepodarilo preukázať pasívnu legitimitáciu žalovaného. Podľa odôvodnenia tohto rozsudku mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný vydal rozhodnutie č. 043/1998/SAN, ktorým uložil Stredisku cenných papierov uviesť do pôvodného stavu evidenciu účtu majiteľa Ministerstvo hospodárstva SR, ktoré nebolo podľa tohto rozsudku nikdy pre nezákonnosť rozsudkom NS SR zrušené. Prihliadol na to, v obdobných prípadoch bolo konanie na NS SR zastavené, o čom svedčí uznesenie NS SR č. k. 4 SŽ 20/99 zo dňa 28.9.1999. Z jeho odôvodnenia zistil, že k zastaveniu konania došlo s poukazom na ustanovenie § 247 ods. 2 O. s. p., ako aj s poukazom na špecifikáciu účastníkov správneho konania vedeného podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papierov, § 82 a nasl. Vzhľadom na úplnosť dokazovania sa súd prvej inštancie zaoberal aj príslušnými ustanoveniami zákona č. 600/1992 Zb. a zákona č. 192/1995 Z.z.,. Žalobcom predkladané rozhodnutie NS SR č.k. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28.5.2002 nebral v úvahu, nakoľko toto rozhodnutie nemalo podobu konečného rozhodnutia vo veci, ale z jeho výrokovej vety vyplýva, že vec sa vracia na ďalšie konanie žalovanému. Navyiac, NS SR v tomto konaní neskúmal podmienky konania podľa § 247 ods. 2 O. s. p. Vzal zreteľ na to, že podľa samotného odôvodnenia tohto rozhodnutia dôvodom na zrušenie napádaného rozhodnutia žalovaného bola jeho nepreskúmateľnosť pre absenciu administratívneho spisu, s odkazom na § 250j ods. 2 druhá veta O. s. p. Vzhľadom k tomu, že žalobca nebol účastníkom konania, v ktorom bolo rozhodnutie Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998 vydané, pričom nešlo ani o prípad, že by žalobca nebol do konania pribraný, hoci by účastníkom konania mal byť, zaujal názor, že už uvedené vylučuje právo žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Keďže žalobca nebol účastníkom konania, dospel k záveru, že nemohol splniť ani podmienku uplatnenia nároku podľa zákona č. 58/1969 Zb. a teda využitie možnosti podania proti nezákonnému rozhodnutiu. Zhodnotil, že žalobca nepreukázal ani existenciu nezákonného rozhodnutia žalovaného ako jednu zo základných podmienok pre určenie zodpovednosti žalovaného subjektu, ako aj samotný vznik škody (žalobca výšku škody definoval s poukazom na informácie, ktoré mal získať, avšak bez predloženia právne relevantného dôkazu) a príčinnú súvislosť. Konštatoval, že skúmať postup Strediska cenných papierov Bratislava, a.s. ako aj vedenie samotného exekučného konania mu neprináleží. Z ust. §§ 1 a 3 zákona č. 192/ 1995

Z.z. však analogicky zistil, že akcie N., L..V.. nemohli podliehať exekúcií, nakoľko v predmetnom čase sa jednalo o strategicky dôležitú spoločnosť vo vlastníctve štátu, ktorej majetok nemohol byť premetom privatizácie.

9. Na základe odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 17C/70/2004-299 zo dňa 12.06.2015 vo veci rozhodol Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č.k. 4Co/527/2015-318 zo dňa 30. novembra 2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že z odôvodnenia rozsudku vyplýva rozpornosť a nesúladsť so zákonnými požiadavkami na presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia, resp. nedostatočnosť právneho posúdenia veci, keď v odôvodnení napnutého rozsudku sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými právnymi aspektmi veci. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu podporenou ustálenou judikatúrou a súdnou praxou súdov všetkých stupňov, že nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia znamená jeho nezákonnosť a zrušenie rozhodnutia pre nepredloženie administratívneho spisu možno kvalifikovať ako zrušenie pre nezákonnosť. Vo vzťahu k dôvodu zamietnutia žaloby spočívajúcom v tom, že žalobca nebol účastníkom správneho konania a teda nespĺňal požiadavku § 2 zákona č. 58/1969 Zb. odvolací súd uviedol, že nemožno opomenúť, že žalobca tvrdí, že účastníkom relevantného správneho konania jednak bol, keď navyše o priznanie postavenia účastníka relevantným postupom i požiadal a táto jeho žiadosť nebola doposiaľ relevantným spôsobom zamietnutá. V odôvodnení pôvodného napadnutého rozsudku považoval túto okolnosť neprímerane zúžene a slabo vysvetlenú a argumenty žalobcu v tomto smere za neprípustne zjednodušené. Právnu argumentáciu žalobcu ohľadom jeho postavenia účastníka v relevantnom správnom konaní mal za nerozobranú, keď nebolo v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom uvedené právne vyhodnotenie tejto jeho argumentácie, pretože súd prvej inštancie ohľadom nej neuviedol žiadne právne normy, ktoré tento právny aspekt veci riešia, neuviedol ich výklad a už vôbec nie svoj spôsob aplikácie týchto právnych noriem na danú vec. Odvolací súd tiež pripomenul, že žalobca na súdnom pojednávaní konanom dňa 21.02.2005 rozšíril titul uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu, spôsobenej nerozhodnutím o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka správneho konania a súd prvej inštancie sa tým nezaoberal. Ohľadom výšky škody, ktorej náhradu si žalobca uplatnil, súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku uviedol, že žalobca výšku tvrdenej škody nepreukázal, ale z obsahu preskúmaného spisu mal za zrejmé, že žalobca za účelom preukázania výšky uplatnenej škody navrhol dokazovanie, a to súdom prvej inštancie zistiť od eminenta N., L..V., v akej výške boli dividendy vyplatené. Súd prvej inštancie však tento dôkaz nevykonal, pričom s dôvodom nevykonania tohto dôkazu sa nevysporiadal. Odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie viazaného vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, bude vec opätovne prejednať so zameraním sa na všetky vyššie uvedené právne aspekty veci a napokon vyhodnotiť výsledky vykonaného dokazovania každý jednotlivito a podľa § 191 ods. 1 CSP vo vzájomných súvislostiach s prihliadnutím na ustálenú rozhodovaciu prax s tým, že odôvodnenie nového rozhodnutia bude musieť byť presvedčivé a preskúmateľné.

10. Následne súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 04.06.2018 konal v neprítomnosti žalobcu, keď žalobca sa na nariadené pojednávanie vo veci nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, svoju neúčast na pojednávaní ospravedlnil, pojednávanie však odročiť nežiadal, súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti.

11. Zo zmenového výpisu z účtu majiteľa cenných papierov: XXXXXXXXXXXXX vydaného Strediskom cenných papierov SR Bratislava, a.s. zistil, že spoločnosť G..V..E.. -D. L..V.. bola ku dňu 09.10.1998 vedená ako majiteľ 100 ks akcií spoločnosti N., L..V.. Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím číslo 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 uložilo, ako orgán štátneho dozoru podľa § 82 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, ktorý vykonáva kontrolu dodržiavania zákona Strediskom cenných papierov SR Bratislava, a.s. (ďalej v texte SCP SR) v súlade s § 86 ods. 2 písm. a) zákona, SCP SR uviesť do pôvodného stavu, t. j. do stavu platného pred 09.10.1998 evidenciu účtu majiteľa - Ministerstvo hospodárstva SR - ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N., L..V.., identifikačné číslo emisie XXXXXXXXXXXX séria 01, ako aj evidenciu registra emitenta, ktorým je spoločnosť N., L..V.. Opravu malo stredisko vykonať ku dňu, keď sa chybný zápis vykoná. Rozhodnutie odôvodnil tým, že ministerstvo dňa 27.10.1998 začalo kontrolu v stredisku z dôvodu podozrenia porušenia ustanovení zákona pri prevode 647 kusov akcií spol. N., L..V., a to na základe námietky emitenta a námietky majiteľa, ktorým je Ministerstvo hospodárstva SR. Ministerstvo na základe výsledkov kontroly skonštatovalo, že stredisko pri prevode vyššie uvedených akcií v rámci exekúcie

vedenej proti Ministerstvu financií SR neoprávnene previedlo akcie spol. N., L..V.. M. z účtu Ministerstva hospodárstva SR, t. j. z účtu osoby inej ako povinnej a takisto neoprávnene vykonalo zmeny v registri emitenta. SCP SR nemalo zákonný dôvod na odpísanie akcií z účtu Ministerstva hospodárstva SR, pretože nemalo k tomu žiaden pokyn od majiteľa účtu MH SR, poverenie súdu na výkon exekúcie, ako aj na exekučný príkaz zneli voči osobe povinného MF SR, t. j. voči inej osobe ako MH SR. Výkon exekúcie bol vedený na majetok, ktorý podľa zákona č. 192/1995 Z.z. môže byť iba vo vlastníctve štátu. SCP SR vykonalo chybný zápis v registri emitenta, nakoľko SCP SR a ani exekútor nemali žiadne právo zasahovať do evidencie registra emitenta t.j. do zoznamu akcionárov. Stredisko po obdržaní exekučného príkazu malo správne postupovať tak, že malo skúmať, či je zhoda medzi osobou, ktorá bola označená ako povinný a číslom účtu majiteľa v stredisku, ktorý patril inej osobe ako osobe povinného. Zhoda nebola a tak stredisko nemalo zápis na účte majiteľa MH SR vykonať. Stredisko tiež malo skúmať, či v súlade so znením všeobecne záväzných právnych predpisov platných v SR ide o majetok štátu, ktorého prevod do súkromného vlastníctva je alebo nie je zákonom obmedzený. V súlade so znením čl. 20 ods. 2 ústavy SR v spojení so znením § 2 ods. 3 zákona č. 192/1995 Z.z. predmetné akcie môžu byť len vo vlastníctve štátu a prevodom akcií bol obídnený zákon č. 192/1995 Z.z. Stredisko je povinné konať ako osoba súčinná ale len v takom rozsahu, ktorý je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Stredisko v postavení osoby, ktorá má povinnosť súčinnosti, umožnilo exekútorovi resp. vykonalo na príkaz exekútora viac, ako na čo mal exekútor poverenie súdu a čo mohol exekútor žiadať aj keby poverenie mal. Ministerstvo financií SR preto považovalo námietky Ministerstva hospodárstva - majiteľa účtu i emitenta za dôvodné.

12. Mal za preukázané, že rozhodnutím Ministerky financií SR číslo 17629/1999-62 zo dňa 24.11.1999 bolo v konaní označenom podávajúcim spoločnosti G..V..E.. - D. L..V.. (žalobcu) ako rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 rozhodnuté podľa § 60 a 61 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tak, že podanie žalobcu označené ako rozklad bolo zamietnuté ako neprípustné, pretože nebolo podané účastníkom konania. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 09.12.1999.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28. mája 2002 vo veci žalobcu N. V.. V..R..J.. proti žalovanému Ministerstvo financií Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia rozhodol tak, že rozhodnutie Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN z 09.12.1998 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu na základe jeho spisov. Pokiaľ tieto spisy nemá k dispozícii, je rozhodnutie správneho orgánu nepreskúmateľné, čo je podľa § 250j ods. 2 druhá veta dôvodom, aby napadnuté rozhodnutie bolo zrušené. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. M-Sždov 11/03 zo dňa 25. septembra 2003 vo veci žalobcu N. V.. V..R..J.. proti žalovanému Ministerstvo financií Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 9. decembra 1998 č. 043/1998/SAN konajúc o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2002 č. 4 SŽ 143/01 rozhodol tak, že mimoriadne dovolanie odmietol, keď rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý bol napadnutý mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora Slovenskej republiky, sa spor medzi účastníkmi s definitívnou platnosťou neuzatvoril, pretože došlo k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu, v dôsledku čoho sa vec znovu vrátila správne orgánu na rozhodnutie. Z uvedeného vyvodil, že ochrana práv účastníkov správneho konania bude sa môcť zabezpečiť inými právnymi prostriedkami, ktoré sú oveľa širšie ako podanie mimoriadneho dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. M Cdo 2/99 zo dňa 28. februára 2001 v exekučnej veci oprávneného C.S.J. - CD, a.s. proti povinnému Slovenská republika - Ministerstvo financií SR pre vymoženie 43.265.591 Sk s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3143/97, EX 4575/97, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou z 24. septembra 1998 č.k. Er 3143/97, Ex 4575/97 rozhodol tak, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie zistil, že generálny prokurátor napadol mimoriadnym dovolaním uznesenie súdu, ktorým súd poveril súdnu exekútoru na vykonanie všetkého, čo je potrebné na zachovanie alebo výkon práv z akcií vymenovaných v uznesení. Za takúto činnosť však nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať uskutočnenie exekúcie samotným predajom cenných papierov. Ak bolo exekútorke v preskúmvanej veci udelené poverenie na vykonanie exekúcie, mohla uskutočniť exekúciu aj predajom cenných papierov. Toto poverenie exekútorke podieľať sa na právach akcionára trvalo len do vykonania exekúcie predajom akcií. Po tomto úkone exekútorka vrátila 29. októbra 1998 Okresnému súde Vranov nad Topľou ním vydané poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX. Tým sa exekučné konanie skončilo a pretože v zmysle §

61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní je vylúčené, prípadným zrušením mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia by sa na veci nič nezmenilo. Zrušením tohto rozhodnutia by sa nedosiahla ochrana práva Slovenskej republiky - Ministerstva hospodárstva SR, ktorý orgán má v správe akcie v ňom označené. Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo zamietnuté pre nesplnenie predpokladov pre jeho podanie a to bez ďalšieho skúmania opodstatnenosti v dovolaní uvedených dovolacích dôvodov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Miroslav Kozubal' proti žalovanému Ministerstvo financií Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 rozhodol uznesením sp. zn. 4 SŽ 20/99 zo dňa 28. septembra 1999 tak, že konanie zastavil. Podľa odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR žalobca sa žalobou doručenu dňa 01.03.1999 domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998, ktorým bolo uložené Stredisku cenných papierov SR Bratislava, a.s., aby do troch dní odo dňa doručenia rozhodnutia uviedlo do pôvodného stavu, t. j. do stavu pred 9. septembrom 1998 evidenciu účtu majiteľa Ministerstvo hospodárstva SR, ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N. L.V., M. ako aj evidenciu registra emitenta. Žalobca uvádzal, že rozhodnutie žalovaného mu nebolo doručené, nebolo mu umožnené v konaní predniesť svoje stanovisko. Najvyšší súd SR konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 O. s. p. bez ďalšieho, keď žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktoré by nadobudlo právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia tiež zistil, že postup podľa § 250b ods. 2 O. s. p. má súd zachovať, len ak žalobca podľa výsledkov overenia mal byť skutočne účastníkom konania, v ktorom napadnuté rozhodnutie bolo vydané. V danom prípade takýto záver nebolo možné prijať a potom ani vyhovieť žiadosti žalobcu o uloženie povinnosti žalovanému doručiť mu napadnuté rozhodnutie. Kto je účastníkom konkrétneho konania, určuje zákon, predovšetkým špecifický, upravujúci dotknutú oblasť vzťahov alebo všeobecný, ak osobitný na jeho použitie odkazuje, resp. ak takáto úprava v špecifickom zákone chýba. Zákom č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 600/1992 Zb. v piatej časti - Ochrana finančného trhu, v ustanovení § 82 a nasl. bol ustanovený výkon štátneho dozoru nad jeho dodržiavaním, rozsah a predmet. Súčasne boli aj vymedzené subjekty dozoru, a tým vlastne aj okruh subjektov tohto administratívneho vzťahu. Medzi tieto subjekty (štandardne, tak ako je to aj pri iných dozoroch a kontrolách vykonávaných či už univerzálnymi alebo špeciálnymi štátnymi kontrolnými orgánmi, napr. Najvyšším kontrolným úradom, Slovenskou obchodnou inšpekciou, Slovenskou energetickou inšpekciou a ďalšími) zákonodarca nezaradil tzv. tretie osoby, teda osoby, s ktorými je kontrolovaný subjekt v právnych vzťahoch (obchodných, občianskoprávných), hoci tieto vznikajú v rámci činnosti, ktorá je predmetom kontroly. Zásadne výkonom kontroly, ktorej súčasťou sú aj oprávnenia ukladať opatrenia, sa totiž nemenia práva a povinnosti kontrolovaného subjektu, ktoré mu vyplývajú zo zákona alebo zmluvy voči osobám, s ktorými je v právnom vzťahu. Opatrenia kontrolných orgánov nemajú povahu rozhodnutí o právach a povinnostiach vyplývajúcich z obchodných alebo občianskoprávných vzťahov, ani povahu rozhodnutia o spore z týchto vzťahov medzi účastníkmi vzniknutými. Takáto právomoc kontrolným ani dozorným orgánom nie je zverovaná a nebola na dotknutom úseku zákona č. 600/1992 Zb. zverená ani žalovanému. Opatrenie kontrolného orgánu, ktorým ukladá kontrolovanému subjektu na zverenom úseku, tak je len priamym zásahom do právneho postavenia kontrolovaného subjektu, ale bez priameho dopadu na iné subjekty. Pri tejto sfére vplyvu opatrenia, ktoré je obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného, žalobca nespĺňa kritériá účastníka vymedzené v ustanovení § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., keďže napadnutým rozhodnutím nebolo rozhodované o jeho právach (žalovaný nemá tú kompetenciu, tá v prípade sporu s kontrolným orgánom patrí súdu) a toto rozhodnutie sa ho ani priamo nedotklo - stav evidencie sa zmenil až úkonom kontrolovaného subjektu. Riadny opravný prostriedok proti napadnutému rozhodnutiu takto ako účastník konania, prípadne aj žalobu, mohlo podať len Stredisko cenných papierov Slovenskej republiky, a.s., Bratislava, ktoré zo zákona zodpovedá za registre a účty, ktoré vedie, a je v právnom vzťahu so žalobcom. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 20/99 zo dňa 28. septembra 1999 bolo publikované v zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod číslom 59/2000.

12. Mal za preukázaé, že žalobca podaním zo dňa 11.06.2002 spolu s inými osobami vyzval Ministerstvo financií SR na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody, ktorá im vznikla tým, že Stredisko cenných papierov SR Bratislava, a.s. na základe rozhodnutia Ministerstva financií SR zo dňa 09.12.1998 č. 043/1998/SAN opravilo „chybný zápis“ a z účtu majiteľov týchto osôb vymazalo údaj o vlastníctve spolu 647 ks kmeňových akcií na meno emitenta N., L.V. v menovitej hodnote 1.000.000,- Sk za jednu akciu. Uvedeným osobám vznikla škoda vo výške trhovej hodnoty 647 ks akcií spoločnosti N., L.V..

Výzva na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody zo dňa 11.06.2002 bola Ministerstvu financií SR doručená dňa 09.08.2002.

14. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, keďže podľa § 27 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a podľa § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a žalobca sa domáhal náhrady škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 a v dôsledku nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu - Ministerstva financií SR spočívajúcom v nerozhodnutí o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka správneho konania z roku 1999. K vydaniu nezákonného rozhodnutia a k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu došlo pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu podľa ustanovení Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a to podľa § 1 ods. 1, 2, ô 2, § 3, § 4 ods. 1, 2, § 18 ods. 1 uvedeného zákona uvedeného zákona, ďalej podľa ust. § 82 ods. 1, 2 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch pri výkone štátneho dozoru, § 86 ods. 2 tohto zákona, § 1 zákona č. 192/1995 Z. z. o zabezpečení záujmov štátu pri privatizácii strategicky dôležitých štátnych podnikov a akciových spoločností, § 2 ods. 3 uvedeného zákona, § 114 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

15. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žalobe žalobcu na náhradu škody nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom požadovaných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 58/1969 Zb., nepreukázal, že je oprávnený domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nakoľko vyhodnotil, že nebol účastníkom konania, v ktorom bolo rozhodnutie Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 vydané a nemal ani za preukázané, že by išlo o prípad, že do konania žalobca resp. jeho právny predchodca nebol pribratý, hoci podľa zákona by mal byť účastníkom konania.

16. Zopakoval, že Ministerstvo financií Slovenskej republiky vydalo v konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a v súlade s § 86 ods. 2 písmeno a) rozhodnutie číslo 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 ako orgán štátneho dozoru podľa § 82 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch vykonávajúci kontrolu dodržiavania zákona Strediskom cenných papierov SR Bratislava, a.s., keď Ministerstvo financií SR podľa citovaného § 82 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. vykonáva štátny dozor nad obchodovaním s cennými papiermi, emitentom verejne obchodovateľného cenného papiera, strediskom, organizátorom verejného trhu, obchodníkom s cennými papiermi, maklérom a prevádzkovateľom tlačiarne cenných papierov. Za predmet štátneho dozoru označil dodržiavanie podmienok stanovených v povolení, dodržiavanie tohto zákona a osobitných zákonov a právnych predpisov a opatrení, ktoré ministerstvo vydalo. Vyslovil, že predmetným rozhodnutím, ktorým došlo k uloženiu opatrenia na nápravu zistených nedostatkov, išlo zo strany ministerstva o výkon štátneho dozoru nad dodržiavaním zákona č. 600/1992 Zb. Strediskom cenných papierov, ktoré je povinné evidovať zaknihované cenné papiere, zmeny ich majiteľov a to v rozsahu stanovenom týmto zákonom a teda viesť evidencie na účtoch majiteľov cenných papierov a v registri emitentov cenných papierov. Ministerstvo uložilo, ako orgán štátneho dozoru podľa § 82 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, ktorý vykonáva kontrolu dodržiavania zákona Strediskom cenných papierov SR Bratislava, a.s. Stredisku cenných papierov SR Bratislava, a.s. uviesť do pôvodného stavu, t. j. do stavu platného pred 09.10.1998 evidenciu účtu majiteľa - Ministerstvo hospodárstva SR - ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N., L.V., identifikačné číslo emisie XXXXXXXXXXXX séria 01, ako aj evidenciu registra emitenta, ktorým je spoločnosť N., L.V.. Opravu malo stredisko vykonať ku dňu, keď sa chybný zápis vykonal.

17. Právne posúdil, že žalobca resp. právny predchodca žalobcu nebol a ani nemal byť účastníkom správneho konania podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., a to z dôvodov uvedených v rozhodnutí ministerky financií SR číslo 17629/1999-62 zo dňa 24.11.1999, ktorým bolo podanie právneho predchodcu žalobcu spoločnosti G..V..E.. - D. L..V.. označené ako rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 podľa § 60 a § 61 zákona č. 71/1967 Zb. zamietnuté ako neprípustné, pretože nebolo podané účastníkom konania. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 09.12.1999. S odôvodnením tohto rozhodnutia sa súd prvej inštancie stotožnil, majúc za to, že postavenie účastníka konania určuje zákon upravujúci vzťahy v príslušnej oblasti príp. všeobecný zákon (správny poriadok), ak takáto úprava v osobitnom zákone chýba resp. ak špeciálny zákon na jeho použitie odkazuje. Konštatoval, že Zákon o cenných papieroch v ustanovení § 82 a nasledujúcich upravuje výkon štátneho dozoru. Súčasne vymedzuje aj subjekty podliehajúce tomuto dozoru a tým aj okruh subjektov tohto administratívneho vzťahu, keď medzi tieto subjekty zákonodarca nezaradil tzv. tretie osoby, teda osoby, s ktorými je dozorovaný subjekt v právnych vzťahoch. Argumentoval, že výkonom štátneho dozoru, ktorého súčasťou sú aj možnosti ukladať opatrenia, sa nemenia práva a povinnosti dozorovaného subjektu, ktoré mu vyplývajú zo zákona. Opatrenia dozorného orgánu nemajú podľa súdu prvej inštancie povahu rozhodnutí o právach a povinnostiach vyplývajúcich z obchodných alebo občianskoprávných vzťahov, keď opatrenie, ktoré sa ukladá dozorovanému subjektu, je len zásahom do právneho postavenia tohto subjektu, ale bez priameho dopadu na iné subjekty. Dospel k záveru, že uložené opatrenie, ktoré je obsahom predmetného rozhodnutia, nebolo rozhodnutím o právach alebo právom chránených záujmoch spoločnosti C.S.I. - FEST a.s. a toto rozhodnutie sa jej priamo nedotklo. Vychádzal z toho, že stav evidencie na účtoch sa zmenil až úkonom kontrolovaného subjektu - Strediska. Vyslovil, že pokiaľ sa spoločnosť považovala za účastníka konania, mala toto právo uplatniť v konaní, aby správny orgán o tom mohol rozhodnúť. Toto právo neuplatnila. Prítom vedela o konaní priamo z oznámenia Strediska o realizácii rozhodnutia o uložení opatrenia na nápravu zistených nedostatkov z 10.12.1998, teda ešte pred nadobudnutím právoplatnosti predmetného rozhodnutia.

18. Pripomenul, že otázkou postavenia účastníka správneho konania sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 4 SŽ 20/99, a to vo veci totožnej ako v konaní sp. zn. 4SŽ 143/01. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4 SŽ 20/99, publikovanom v Zbierke rozhodnutí číslo 59/2000 dospel k záveru, že v tom konaní žalobca (v obdobnej veci ako v prejednávanej veci) nespĺňal kritéria účastníka v konaní podľa zákona o správnom konaní z dôvodu, že Ministerstvo financií SR rozhodnutie zo dňa 09.12.1998 č. 043/1998/SAN vydal v rámci výkonu štátneho dozoru podľa zákona č. 600/1991 Zb. o cenných papieroch v správnom konaní, keď Zákon o cenných papieroch vymedzuje subjekty podliehajúce tomuto dozoru a tým aj okruh subjektov administratívneho vzťahu, pričom tzv. tretie osoby, s ktorými dozorovaný subjekt je v právnom vzťahu, medzi tieto subjekty nepatrí.

19. Súd prvej inštancie sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vzhľadom k tomu, že nebolo doposiaľ rozhodnuté správnym orgánom o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka konania, je účastníkom správneho konania a že ak sa žalovaný domnieval, že žalobca nie účastníkom, mal o tom vydať osobitné rozhodnutie, ktorým by bolo postavenie žalobcu ako účastníka správneho konania zamietnuté. Napadnuté rozhodnutie číslo 043/1998/SAN nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.1998. Žalobca ako to vyplýva z rozhodnutia ministerky financií SR číslo 17629/1999-62 zo dňa 24.11.1999, ktorým bolo podanie právneho predchodcu žalobcu spoločnosti C.S.I. - FEST a.s. označené ako rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 podľa § 60 a § 61 zákona č. 71/1967 Zb. zamietnuté ako neprípustné, podal dňa 20.09.1999 žiadosť o priznanie postavenia účastníka konania a dňa 22.09.1999 podnet na preskúmanie predmetného rozhodnutia mimo odvolacieho konania a dňa 01.10.1999 podanie označené ako rozklad proti predmetnému rozhodnutiu t.j. rozhodnutiu č. 043/1998/SAN z 09.12.1998. Uvedené podania právny predchodca žalobcu podal v konaní právoplatne ukončenom dňa 28.12.1998. Uvedené podania právneho predchodcu žalobcu boli posúdené v rozhodnutí ministerky financií SR č. 17629/1999-62 z 24.11.1999, ktorým bolo podanie právneho predchodcu žalobcu označené ako rozklad zamietnuté ako neprípustné, pretože nebolo podané účastníkom konania. Zaujal názor, že žalobca sa mohol dovolávať tvrdenia, že môže byť rozhodnutím dotknutý, len do právoplatného skončenia správneho konania t.j. do 28.12.1998, o ktorom mal vedomosť z oznámenia SCP SR o realizácii rozhodnutia o uložení opatrenia na nápravu zistených nedostatkov, resp. sa mohol žalobou domáhať doručenia rozhodnutia správneho orgánu, keď mal za to, že sa s ním malo ako s účastníkom správneho konania konať. Právny predchodca žalobcu podaním dňa 20.09.1999 a podaním dňa 04.02.2005 požiadal o priznanie postavenia účastníka správneho konania, keď zohľadnil, že obe podania právneho predchodcu žalobcu boli podané po právoplatnom skončení

konania a posúdil ich teda za právne irelevantné, nezakladajúce žalobcovi postavenie účastníka správneho konania a správneho orgánu povinnosť sa nimi zaoberať. Mal za to, že správny orgán sa mohol takouto žiadosťou zaoberať po právoplatne skončenom konaní len v rámci konania o podanom rozklade, čo i uskutočnil. Voči rozhodnutiu o zamietnutí rozkladu právny predchodca opravný prostriedok nepodal, zo spisu nevyplývalo, že by sa žalobou domáhal doručenia správneho rozhodnutia č. 043/1998/SAN z 09.12.1998 ako účastník, s ktorým sa malo konať a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 143/01 nebolo vyhovené návrhu v tom konaní žalobcu Tradeunion spol. s.r.o. na uloženie povinnosti Ministerstvu financií SR doručiť mu správne rozhodnutie. Z uvedeného dospel k záveru, že ani z konania sp. zn. 4 SŽ 143/01 nie je možné vyvodiť, že by právnenému predchodcovi žalobcu nasvedčovalo postavenie účastníka správneho konania.

20. Vo vzťahu k uplatneniu nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia vydaného Ministerstvom financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 09.12.1998 súd prvej inštancie poukázal na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu č.k. 4Co/527/2015-318 zo dňa 30. novembra 2017, ktorý v bode 17. uviedol, že sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu podporenou ustálenou judikatúrou a súdnou praxou súdov všetkých stupňov, že nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia znamená jeho nezákonnosť a zrušenie rozhodnutia pre nepredloženie administratívneho spisu možno kvalifikovať ako zrušenie pre nezákonnosť. Zaujal však názor, že táto skutočnosť, teda posúdenie napadnutého rozhodnutia ministerstva ako nezákonného, nič nemení na tom, že ani z tohto dôvodu nemožno priznať žalobcovi ním uplatnený nárok na náhradu škody s poukazom na citované ustanovenie § 2 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní. Sumarizáciou uvedeného mal za zrejmé, že žalobca nie vzhľadom k tomu, že nebol účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, aktívne legitimovaný na uplatnenie nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia.

21. Tiež dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku na náhradu škody ani v dôsledku ním vytýkaného nesprávneho úradného postupu v správnom konaní, ktorý podľa žalobcu spočíval v tom, že Ministerstvo financií SR so žalobcom nekonalo ako s účastníkom správneho konania, hoci konať malo, o opakovaných žiadostiach o priznanie postavenia účastníka správneho konania ministerstvo ako správny orgán, nerozhodlo.

22. Právne tiež dôvodil, že podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za kumulatívneho splnenia zákonom stanovených podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup orgánu štátu, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom. Vyhodnotil, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie uvedených podmienok, keď okrem skutočnosti, že nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby na náhradu škody z dôvodu, že nebol účastníkom správneho konania, nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup, nepreukázal ani priamu príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a ním vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ním uplatnenej majetkovej škody spočívajúcej v nevyplatení dividend za rok 2001. Konštatoval, že k odpísaniu akcií z účtu právneho predchodcu žalobcu došlo úkonom SCP SR, s ktorým bol v právnom vzťahu právny predchodca žalobcu a nie rozhodnutím Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN z 09.12.1998, ktorým ministerstvo Stredisku cenných papierov SR Bratislava, a.s. uložilo povinnosť uviesť evidenciu účtu majiteľa - Ministerstva hospodárstva SR, ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N., L.V., pričom SCP SR sa proti rozhodnutiu neodvolalo. Argumentoval, že opravu nedostatkov však i tak by muselo vykonať z úradnej povinnosti i bez uloženia povinnosti Ministerstvom financií SR. Za predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu označil aj existenciu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi škodnou udalosťou (nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom) a vzniknutou ujmom. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). O vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda - majetková ujma vznikla v dôsledku vydania nezákonného

rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia či existencie nesprávneho úradného postupu, nevznikla by ani majetková ujma. Vyhodnotil, že žalobca však priamu príčinnú súvislosť nepreukázal. Poukázal na skutočnosť, že žalobca resp. právny predchodca žalobcu nepreukázal, že bol v rozhodnom období t.j. v roku 2002 akcionárom spoločnosti N. L..V.. Žalobca zmenovým výpisom z účtu majiteľa cenných papierov zo dňa 09. 10. 1998 vydaným Strediskom cenných papierov SR Bratislava, a. s. preukazoval, že bol majiteľom 100 ks akcií emisie - N., L.. V.. a uvádzal, že tieto akcie nadobudol v exekučnom konaní proti povinnej Slovenskej republike. Súd prvej inštancie vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo/5/2005 zo dňa 28. 06. 2006 dospel k záveru, že žalobca v rámci exekučného konania nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo k akciám N., L..V.. tzn. nemohol byť ich majiteľom a teda ani nemá nárok na náhradu škody, keď podľa § 114 Zákona č. 233/1995 Z.z. exekúciou nemožno postihnúť veci, ktorých predaj je podľa osobitných predpisov zakázaný alebo ktoré podľa osobitných predpisov exekúcií nepodliehajú a podľa § 2 ods. 3 zákona č. 192/1995 Z. z. predmetom privatizácie nemohli byť akcie Transpetrolu, akciovej spoločnosti, Bratislava, ktorých držiteľom alebo vlastníkom je štát alebo fond. Zaujal názor, že osobitný predpis teda v rozhodnom čase zakazoval akýkoľvek predaj akcií N. L..V.. vo vlastníctve štátu. Z uvedeného považoval za zrejmé, že žalobca v rámci exekúcie nemohol platne nadobudnúť akcie spoločnosti N., L.. V.. a z tohto dôvodu aj došlo v roku 1998 k rozhodnutiu Ministerstva financií SR o uložení opatrení na nápravu zistených nedostatkov č. 043/1998/SAN. Žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že v roku 2002 bol platným akcionárom obchodnej spoločnosti N., L.. V., ktorá rozhodla o rozdelení zisku podľa výsledku hospodárenia a teda že by mal vôbec podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka právo na prípadný podiel zo zisku spoločnosti N., L..V., ktorý si v prejednávanej veci uplatňoval ako náhradu škody voči štátu.

23. Súd prvej inštancie tiež mal za to, že zákaz privatizácie akcií N., L..V.. ako výlučného spôsobu prevodu majetku štátu v strategických podnikoch, implikuje zákaz akéhokoľvek iného prevodu takýchto akcií, lebo v čase uzatvárania zmlúv o kúpe a predaji akcií tieto mohli byť len vo výlučnom vlastníctve štátu, ktorý záver súd prvej inštancie vyvodil z právnej úpravy Ústavy Slovenskej republiky v spojení so zákonom č. 192/1995 Z.z. o strategických podnikoch a zo zákona č. 92/91 Zb. o veľkej privatizácii účinnej v čase uzatvorenia zmlúv, z čoho vyplýva aj zákaz ich exekvovateľnosti v neprospech žalobcu, t.j. Slovenskej republiky.

24. Pripomenul, že v priebehu konania žalobca navrhol vykonať dokazovanie výzvou adresovanou spoločnosti Transpetrol a.s. ohľadne skutočnosti, či v roku 2002 boli vyplatené riadne dividendy a v akej výške a predložením správneho spisu Ministerstva financií SR vo veci zrušeného rozhodnutia zo dňa 09.12.1998 č. 043/1998/SAN. Súd prvej inštancie žalobcom navrhnuté dokazovanie nevykonával z dôvodu, že vykonanie tohto dokazovania považoval za nadbytočné a nevhodné, nakoľko navrhované dokazovanie podľa neho nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu na náhradu škody považoval za nedôvodnú, keď mal za preukázané, že žalobca nebol v správnom konaní účastníkom konania a teda nie je oprávnenou osobou domáhať sa nároku na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia a z dôvodu, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup orgánu štátu a ani priamu príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom uplatnenej náhrady škody nevyplatením dividend bez ohľadu stanovenia jej výšky. Nevykonával dokazovanie pripojením kópie správneho spisu za účelom preukázania podania žiadosti žalobcu o priznanie postavenia účastníka správneho konania, keď vyslovil, že táto skutočnosť vyplynula z predložených listinných dokladov. Konštatoval, že strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia, keď konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Posúdil, že žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. a neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia ohľadne existencie nesprávneho úradného postupu a priamej príčinnej súvislosti medzi vznikom uplatnenej majetkovej ujmy a ním vytýkaným nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom.

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keď však túto náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, keďže si ju neuplatnil.

26. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a s jeho skutkovými zisteniami. Nesúhlasil s jeho právnym názorom, že nebol účastníkom konania, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, keďže podľa názoru súdu prvej inštancie o priznanie tohto postavenia požiadal až po právoplatnosti sporného konania na Ministerstve financií SR a z dôvodu, že uvedené má tvrdiť uznesenie Najvyššieho súdu SR uverejnené v zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 59/2000. Konštatoval, že zákon č. 600/1992 Zb. však neurčuje, kto je účastníkom konania, keď len určuje subjekty, ktoré podliehajú dozoru Ministerstva financií SR. Podľa neho to znamená, že dozoru Ministerstva financií SR nepodliehajú majitelia účtov cenných papierov, ktoré im viedlo stredisko, čo však podľa neho neznamená, že ak Ministerstvo financií pri kontrole vydá rozhodnutie a uloží opatrenie kontrolovanému subjektu a rozhodnutie s dotkne majiteľa účtu cenných papierov, že tieto osoby môžu byť opomenuté a nie účastníkmi konania. Poukázal na ust. § 86 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb., podľa ktorého as na konanie vzťahujú všeobecné právne predpisy o správnom konaní, pričom v zmysle ust. § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní je tretia osoba zo zákona účastníkom správneho konania. Vyslovil, že ak sa rozhodnutie dotklo tretieho subjektu, týmto okamihom s tento subjekt stal účastníkom konania a ministerstvo financií SR malo rozšíriť okruh účastníkov konania o tohto majiteľa účtu cenných papierov. Pripomenul, že pôvodným žalobcom bol akcionár TRANSPETROLU, a. s. a v správnom konaní sa jednalo o akciách, ktoré sú jeho majetkom, preto bol účastníkom tohto konania na základe prvej zákonnej domnienky, pretože bol akcionárom a v konaní s jednalo o jeho majetku, jeho právach a právom chránených záujmoch. Konštatoval, že v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 159/07-37 stav pred 9.12.1998 bol taký, že majiteľom akcií spoločnosti bol sťažovateľ a exekúcia sa stala právoplatnou a vykonateľnou. ÚS SR konštatoval, že došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a k porušeniu právnej istoty, keďže sťažovateľ zákonne vychádzal z toho, že sa stal platne vlastníkom akcií a založilo mu to aktívnu legitímáciu na zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia. Vyjadril názor, že v zmysle ust. § 135 ods. 1 veta prvá a ust. § 135 ods. 2 veta druhá OSP bol súd prvej inštancie týmto nálezom ÚS SR viazaný, nakoľko sa týkal základných ľudských práv a slobôd. Mal za splnenú podmienku, že pôvodný žalobca bol účastníkom konania Ministerstva financií SR, keďže toto pred začiatkom kontroly vedelo, o ktorých akciách vedie výkon kontroly a na ktorom majetkovom účte sú vedené. Argumentoval, že pôvodný žalobca bol účastníkom konania aj na základe druhej zákonnej domnienky, nakoľko sa vydaním relevantného rozhodnutia zasiahlo do jeho práv a právom chránených záujmov., keďže Ministerstvo financií nariadilo Stredisku cenných papierov previesť akcie z jeho majetkového účtu, čím zasiahlo do jeho vlastníckych práv. Konštatoval, že podľa ust. § 56 ods. 1 písm. c) zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch je stredisko povinné evidovať rozhodnutia prijaté ministerstvom podľa tohto zákon, z čoho vyvodil, že Ministerstvo financií SR bolo vo vzťahu k Stredisku cenných papierov SR nadriadeným orgánom a stredisko bolo povinné jeho rozhodnutie o uložení opatrení zrealizovať. Postavenie pôvodného žalobcu ako účastníka konania potvrdzuje podľa neho aj samotné Ministerstvo financií SR v relevantnom rozhodnutí, keďže podľa jeho výroku pošle všetkým osobám, n a ktorých účte alebo v ktorých registri vykonalo opravy, výpis z ich účtu alebo registra s odôvodnením, a to bez zbytočného odkladu. Mal za to, že bolo na žalovanom, aby druhú zákonnú domnienku účastníctva pôvodného žalobcu v správnom konaní vyvrátil. Nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že o postavenie účastníka v správnom konaní požiadal až po právoplatnom skončení tohto konania, keď prvýkrát o priznanie tohto postavenia žiadal dňa 10.12.1998 a opätovne dňa 22.09.1999. Ministerstvo financií (nie ministerka, ktorá rozhoduje až o rozkladoch (o jeho žiadosti nerozhodlo. Za účelom preukázania uvedeného tvrdenia navrhol pripojenie administratívneho spisu Ministerstva financií SR. Označil za naplnenú tretiu zákonnú domnienku o postavení pôvodného žalobcu ako účastníka správneho konania, ktorá môže byť podľa neho vyvrátená len predložením právoplatného rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka konania.

27. Žalovaný v písomnej odvolacej replike doručenej súdu prvej inštancie poukázal na to, že v totožných prípadoch s inými subjektmi súdy v 11-tich prípadoch právoplatne rozhodli v prospech štátu. S poukazom na uvedené nepovažoval za potrebné sa k odvolaniu žalobcu vyjadriť. Keďže uvedené podanie podľa samotného jeho obsahu neobsahovalo vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, nebolo žalobcovi doručované na vyjadrenie.

28. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

29. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v rozsahu podľa ust. § 379 CSP a z odvolacích dôvodov podľa ust. § 380 ods. 1 CSP bez odvolacieho pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, nakoľko jeho odvolacie argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný, než súdom prvej inštancie vyslovený právny záver o nedôvodnosti žaloby žalobcu proti žalovanému na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

30. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo veci napadnuté odvolaním žalobcu založil na tom právnom posúdení, že žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie podmienok priznania tohto nároku (bod 16.9 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktorými sú aktívna legitímácia žalobcu v danom konaní, preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, preukázanie existencie škody a napokon aj priamej príčinnej súvislosti medzi vznikom tejto škody a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. Mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že bol účastníkom správneho konania, v ktorom bolo vydané relevantné rozhodnutie orgánu štátu, od ktorého nárok odvíja, a to ani zo zákona ani na základe jeho žiadosti o priznanie tohto postavenia, tiež právne posúdil, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu žalovaného spočívajúceho v tom, že nerozhodol právoplatne o žiadosti žalobcu o priznanie postavenia účastníka v danom správnom konaní. Tieto právne závery súdu prvej inštancie sa viažu k prvej vyššie uvedenej zákonnej podmienke pre priznanie nároku na náhradu škody titulom zodpovednosti orgánu štátu podľa zákona č. 58/1969 Zb., t. j. k aktívnej legitímácii. Žalobca v podanom odvolaní argumentuje tvrdeniami a právnymi názormi, t. j. odvolacími dôvodmi výlučne smerujúcimi a vzťahujúcimi sa k právnym záverom súdu prvej inštancie o absencii jeho aktívnej legitímácie v spore vzhľadom na jeho absenciu postavenia účastníka správneho konania, keď uvádza naplnenie tohto postavenia na základe troch zákonných domnienok, a to 1./ že pôvodný žalobca bol účastníkom správneho konania ako tretia osoba, ktorej vlastníctva sa relevantné rozhodnutie dotklo, 2./ z dôvodu, že Ministerstvo financií SR relevantným rozhodnutím zasiahlo do jeho práv a právom chránených záujmov, 3./ z dôvodu, že Ministerstvo financií SR nerozhodlo právoplatným rozhodnutím o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka konania. Taktiež v odvolaní opätovne namietal nesprávny úradný postup Ministerstva financií SR ako správneho orgánu spočívajúci v tom, že nerozhodol ako správny orgán o jeho žiadosti o priznanie postavenia účastníka správneho konania. Iné odvolacie dôvody obsah podaného odvolania netvorí. Súd prvej inštancie však svoje právne posúdenie veci vedúce k zamietnutiu žaloby založil okrem absencie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní aj na právnom závere, že okrem tejto podmienky žalobca nepreukázal splnenie ďalších pre účely úspechu v konaní potrebných podmienok, a to existenciu škody a najmä priamu príčinnú súvislosť medzi dotknutým rozhodnutím Ministerstva financií SR, prípadne jeho vyššie uvádzaným nesprávnym úradným postupom, a škodou, ktoré podmienky musia byť splnené kumulatívne. V bode 16.9 odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobca nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi daným rozhodnutím, prípadne vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ním uplatnenej majetkovej škody spočívajúcej v nevyplatení dividend za rok 2001. Právne posúdil, že k odpísaniu akcií z účtu právneho predchodcu žalobcu došlo úkonom SCP SR, s ktorým bol v právnom vzťahu právny predchodca žalobcu a nie rozhodnutím Ministerstva financií SR z 09.12.1998, ktorým ministerstvo len uložilo Stredisku cenných papierov SR Bratislava, a. s. povinnosť uviesť evidenciu účtu majiteľa - Ministerstvo hospodárstva SR ako jediného majiteľa akcií vydaných spoločnosťou N., L. V., proti ktorému sa SCP SR neodvolalo. Zaujal názor, že SCP SR by opravu nedostatkov muselo vykonať i z úradnej povinnosti aj bez relevantného rozhodnutia Ministerstva financií SR. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru o absencii kauzálneho nexusu medzi žalobcom tvrdenou škodnou udalosťou (rozhodnutím Ministerstva financií SR, resp. jeho nesprávnym úradným postupom) a vznikom ujmy, keď podľa súdu prvej inštancie nešlo o priamu väzbu vzťahov, v ktorej by jeden jav (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup) ako priamy následok vyvolalo vznik majetkovej škody žalobcu. Uzavrel, že príčinou škody žalobcu bola iná udalosť, konkrétne právne konanie SCP SR.

31. Žalobca v odvolaní proti preskúmanému rozsudku súdu prvej inštancie žiadne odvolacie dôvody viažuce sa k týmto právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom nedostatku priamej príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím Ministerstva financií SR, resp. jeho nesprávnym úradným postupom, a škodou neuviedol.

32. V bode 16.10 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie právne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že bol v rozhodnom období v roku 2002 akcionárom spoločnosti N., L.. V., a to vychádzajúc z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Obdo 5/2005 z 28.06.2006, keďže exekúciou nemožno postihnúť veci, ktorých predaj je podľa osobitných zákonov zakázaný a ktoré nepodliehajú exekúcii. Posúdil, že akcie Transpetrolu, ktorých držiteľom alebo vlastníkom je štát alebo fond, nemohli byť predmetom privatizácie v mysle ust. § 2 ods. 3 zákona č. 192/1995 Z. z. Z uvedeného vyvodil, že žalobca v rámci exekúcie nemohol platne nadobudnúť akcie spoločnosti N., L..V.. a z uvedeného dôvodu došlo aj k vydaniu relevantného rozhodnutia Ministerstva financií SR za účelom uloženia opatrenia na nápravu zistených nedostatkov. Zaujal názor, že žalobca nepreukázal, že v roku 2002 bol platným akcionárom obchodnej spoločnosti N., L..V.. a že by mal podľa ust. § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka právo na prípadný podiel zo zisku spoločnosti. K uvedeným právnym záverom súdu prvej inštancie sa žalobca v podanom odvolaní nevyjadril, vo vzťahu k uvedenému neuviedol žiadne odvolacie dôvody.

33. Podľa ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

34. Vzhľadom na zákonnú viazanosť odvolacieho súdu dôvodmi podaného odvolania nebolo jeho povinnosťou a najmä ani jeho možnosťou a oprávnením preskúmať správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie o absencii kumulatívneho naplnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. voči žalobcovi. Z uvedených dôvodov potom bolo možné dospieť k jedinému záveru, že aj pri nevyhodnocovaní opodstatnenosti odvolacích námietok žalobcu pokiaľ ide o jeho aktívnu legitimáciu v konaní titulom jeho účasti v správnom konaní, od ktorého nárok na náhradu škody odvíja, neboli odvolaním napadnuté právne závery súdu prvej inštancie o absencii škody na strane žalobcu a o absencii priamej príčinnej súvislosti medzi dotknutým rozhodnutím Ministerstva financií SR, resp. namietaným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodu, t. j. neboli napadnuté právne závery súdu prvej inštancie o kumulatívnom nenaplnení podmienok pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Odvolacie dôvody žalobcu tak v žiadnom prípade nemôžu samé o sebe v odvolacom konaní obstať, pričom na doplnenie odvolacích dôvodov sa nevyzýva (§ 373 ods. 1 CSP). Vzhľadom na zo zákona vyplývajúcu nemožnosť preskúmania správnosti ostatných záverov súdu prvej inštancie je nutné dospieť k záveru, že v odvolaní uvádzané argumenty samé o sebe nevyvracajú správnosť napadnutého rozsudku. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nad rámec odvolacích dôvodov by došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti civilného sporového konania ovládaného tiež princípom rovnosti zbraní, ktoré žalobca všetky nevyužil.

35. So zreteľom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému však nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).